

stor Indflydelse ved Sammensætningen af den øverste politiske Domstol, netop derfor bør det høje Ting være overmaade varsom med at indtage en saadan Position i en Sag som denne, hvor der er et Strids-spørgsmaal, der har været Genstand for en Vedtagelse i det andet Ting. Det er ikke det samme som ved andre Punkter, der ganske naturligt kunne komme frem ved Betænkningen over Statsregnskabet, og hvor der ikke kan være det mindste i Vejen for, at Landstinget indtager sin Position, men det ærede Ting bør efter min Formening ikke gøre det, hvor der er Strid mellem den paagældende Regering og Folketinget. Det kan Landstinget ikke gøre uden at præjudicere sin Stilling til Rigsretten, og særlig de Herrer, der ere Medlemmer af Rigsretten, burde være højst varsomme, for det er en given Ting, at ingen Domstol, der muligvis vil komme til at dømme i et Spørgsmaal, der er rejst, vil inclade sig paa andet Steds end netop ved sin Domstol, naar Sagen er procederet, at udtale sin Mening om Sagen. Minister Hørring fremhævede i Landstinget den 27de Marts 1899, at han ikke vilde bidrage til at afficere Rigsrettens Dommeres Habilitet, og jeg ser ikke rettere, end at dette Spørgsmaal med Høje vil kunne rejses, hvis der kommer en Rigsretssag. Har den Dommer, som har udtalt sig saaledes, som f. Eks. den ærede Ordfører for Flertallet har gjort, ikke derved gjort sig inhabil? Vil ikke vedkommende Advokat være berettiget til at sige: Jeg protesterer imod, at den Dommer, der har udtalt sig saaledes i Forvejen, kan være nogen upartisk Dommer i denne Sag. Det er for saa vidt kun et Tankeeksperiment, thi hvor vidt man vil gaa til Rigsretten, kan jeg jo aldeles ikke udtale mig om. Muligheden staar aaben baade for Folketinget og for Kongen til endnu at anklage for Rigsretten og det bliver dette høje Ting, der besætter Halvdelen af Pladserne der, og derved faar en meget væsentlig Indflydelse paa Dommen.

Større Interesse har egentlig den almindelige Betingelse, som jeg synes, man maa opstille for, at en saadan Bevilling overhovedet kan godkendes, og for at Rigsdagen kan fraskrive sig sin Ret. Det er ikke nok, at den paagældende Minister har været i god Tro, at han har ment, og, som Flertallet udtaler i sin Betænkning, antaget, at det var paatrængende nødvendigt. Der maa virkelig efter det Skøn, som Rigsdagen bagefter kan have efter at have undersøgt alle Oplysninger, som kunne

tilvejebringes angaaende denne Ting, kunne siges, om vedkommende virkelig har handlet forsvarligt. Selv om han ogsaa har handlet i god Tro, maa det undersøges, om denne har været begrundet. En god Tro udelukker jo ingenlunde, at Vedkommende kan have handlet letsindigt, dumt eller overilet, har ladet sig forskrække og troet, at der var Fare paa Færde, som det bagefter viser sig, at der slet ikke var. Hvis det ikke var saaledes, at vi nu skulde til en Afgørelse af Sagen, vilde jeg opfordre de Herrer til at læse „Berlingske Tidende“ for 14de Maj til 4de Juni 1898, og jeg er ganske sikker paa, at det vilde gaa de Herrer som mig, at de vilde sige: Herregud, har nogen kunnet lade sig forskrække af den Ting? Har nogen kunnet lade sig forskrække af Chamberlains Tale i Birmingham, saa maa virkelig de Folk, være overmaade lette at forskrække. Det ligger dog meget nær at tænke paa, at vi have Gesandter i Udlandet baade i London og i St. Petersborg, og i London have vi en Mand, der har været der i mange Aar, en udmærket dygtig Mand, der vistnok kender de engelske Forhold ud og ind. Hvorfor blev der da ikke straks sendt et Chiffertelegram til Minister Bille, saa snart det blev bekendt, at Chamberlain havde holdt sin Tale i Birmingham, og stillet ham det Spørgsmaal, om han mente, at der var nogen truende Fare? Han vilde da ganske sikkert have svaret, at det var ikke andet end Rodomontader, det engelske Ministerium ønskede de 8 Millioner Pund bevilgede, men der var aldeles ikke Tale om, at der blev nogen Krig. Forholdet mellem Rusland og England i Kina har jo altid været spændt; de russiske Intriger i Manschuriet hører man jo ofte om, og man har ikke kunnet aabne sin Avis i det sidste Halvaar uden at læse om Englands Alliance med Tyskland og Ruslands med Frankrig, og man maatte langt snarere vente Krig nu end i 1898. Men jeg tror, at man kan trøste sig med de Ord, som en berømt Mand — jeg tror, det var Bismarck — en Gang sagde: England og Rusland kan lige saa lidt komme op at slaas, som en Hvalfisk og en Elefant. De kan ikke ramme hinanden, for de leve hver i sit Element. Og derfor behøver man ikke at være bange for, at der skal opstaa en saadan Krig, som Ministeriet Hørring ventede. — Nej, hvad der er offentlig fremkommet, indeholder saa liden Begrundelse af, hvad der den Gang skete, at man ikke kan væge sig for den Mistanke, at der har været andre Impulser,